

ראוהו בית דין פרק שלישי ראש השנה ב.ו.

עין משפט גדר מצוה

יג א מיי פ"א מהלכות
זשפר הלכה ו טו"ע
א"מ ס' מקפד ספיף טו:
ד"ב ב ג מיי פ"ב מהל'
תפלה הלכה יא טור
ט"ע א"מ ס' קמ"א ספיף
ב:
גו ד טו"ע א"מ ס' ק'
תפס ספיף ב זסי'
ממ"ד ספיף ב:
גו ה ג מיי פ"ב מהלכות
מגילה הלכה י טור ט"ע
א"מ ס' מ"ל ט"ב:
ו יו מיי פ"א מהלכות
מענינת הלכה ד:
יח ז מיי פ"א מהלכות
זשפר הלכה ה סגנ
עשין ס' טו"ע א"מ ס'
מקפד ספיף ח:
י"ח ח מיי ט"מג שס
טו"ע שס ספיף י:

לענין רש"י
צישטר"א
[אייקריי"א]. מרתף.
פונט"ן. יבית גירלה.
גלו"ד. דבק חוק.

רבינו הנגאל

ופיו של שופר מצופה
זהב ואוקימנא שלא
במקום הנחת פה, אבל
במקום הנחת פה פסול
הוא אותו השופר. ושתי
הצנורות מן הדיקין בו,
ואקשינן ותרי קלי מי
שומע, כלומר איפשר
לאדם לשמוע שני קולות
בבת אחת, והתניא שמור
הבור בבדו אחד נאמרו
מה שאין הפה יכול
לדבר ולא אוזן יכול
לשמוע, ופרקינן לכך
מאריך בשופר כדי לצאת
החובה בקול השופר.
ואקשינן הנה (ג) כיון
שהאריך בשופר סוף
הקיעה יצא בלא תחלת
הקיעה, למימרא דשמע
סוף הקיעה בלא תחלת
הקיעה יצא, והתנן תקע
בראשונה ומשך בשניה
ששים אין בידו אלא
אחת. פירוש, תקע תר"ת
הקיעה תרועה הקיעה
ועוד רוצה להתחיל
הקיעה אחר, במצא תקיעה
של סוף תר"ת הראשון
תחלת הקיעה בלא תחלת
הקיעה שיהי תחלת
תר"ת השני סמוכות
לדרי. כעשיי אם משך
בסוף הקיעה האחרונה
שבתר"ת הראשון כשיעור
ב' תקיעות אין בידו אלא
אחת, כי אין מפסיקין
הסוף מן הנהחלת ולא
עלה בידו אלא תר"ת
אחת. ופרקינן פסוקי
הקיעתא הדיא לתרתי לא
פסיק, ולעולם שמע תחלת
הקיעה בלא סוף הקיעה,
או סוף הקיעה בלא תחלת
הקיעה יצא. ויש אומרים
היה צריך תר"ת ותקע
הקיעה ומשך בתרועה
כדי תרועה ותקיעה, אין
בידו אלא תקיעה אחת.
ותלמוד ארץ ישראל מסייע
לזה הפירוש. ת"ש התוקע

בתורה אחד קורא. פירוש לצדו ואחרי כן המתרגם מתרגם
לצדו ולא שנים קורין יחד ומתרגמין יחד:

אבל שנים לא. והא דלמרינן צ"ק דצ"ב (דף טו. וס) שמונה
פסוקים שצמורה יחד קורא אותם לא שלא יקרא אחר עמו
לד"כ כל המורה נמי אלא שלא יחלקום

לשנים זה ארבעה וזה ארבעה ומה
שנהגין לקרות שנים צמורה סמכו
אמנני' דפרק צמרה דצבורים'
(משנה י) דתנן צראשונה כל מי שיודע
לקרות קורא וכל מי שאינו יודע
לקרות מקרינן אותו נמנעו מלהציא
צבורים המקינו שיהיו מקרינן את מי
שהוא יודע ואת מי שאינו יודע:
במאן מצליגין זה היום תחלת
מעשיך. מימנה הא ק"ל

כרבי יהושע כדלמרינן צ"ק (דף יב.)
לתקופה כר' יהושע ואומר ר"ח דק"ל
כרז עינא דפרין דמסוה יוצל ורז
עינא ה"ק והא איכא זה היום תחלת
מעשיך דלמימיה צראש השנה ולימיה
ציוצול אלא ודאי הא דלמרינן ליה
לאו משום צרייתו של עולם אלא

משום תחלת מעשה דין שהעולם
נדון זו להתקיים או לאו זה שייך
נמי צרייה"כ ציוצול דהוקש לר"ח דלמרינן
צפרק צמרה (דף לד.) (אבל צמאר
יומי לא) ואע"ג דמשני ליה שפיר רז
עינא לא הדר ציה ומיהו לאדך
לישנא קשיא דקאמר מתני' דלא כר"א
הוא ליה לשנויי דוה היום תחלת
שיסד ר"א הקליר צגסג צשמני
עלרת כר"א דלמח צתשרי צמרה
העולם וצשל פסח יסד כר' יהושע
אומר ר"ח דאלו ואלו דצרי אלהים
חיים ואיכא למימר דתשרי עלה
צמחצנה לצרות ולא צמרה עד ניסן
ודכוותה אשכחן צפרק עושין פסין
(עירובין דף יט. וס) גצי אדס שעלה
צמחצנה לצרות שנים ולצנוף לא
צמרה אלא אחד:

במאן דלא כר' אריעור. מימנה
הא ע"כ לא שוו לכל מילי
דהתניא לקמן צפרק צמרה (דף ל.)
שוה יוצל לר"ח לתקיעה ולצריכות
אלא צציוצול מוקעין צין צצ"ד
שקדשו את המדש וכל יחד יומד חייב
לקתוע: **שופר** שנמסק ודבוקו
פסול. פ"י צקונמס דהוא ליה כשני
שופרות משמע שר"ל שנסדק לגמרי
שחלק לצ' חתיכות שאס היה מחובר
מצד אחד איז זה שני שופרות ומימנה
דאס נחלק לגמרי היינו דצק שצרי
שופרות ולכן נראה דנסדק מצד
אחד ללרכו על פני כולו ולפי שאין

ופיו מצופה וזה כו' צמקום הנחת פה פסול. שהתקיעה צוזה ולא
צשופר: לכך מאריך צשופר. מירוצא הוא: וממילא כו'. דמה לי
סוף צלא תחילה ומה לי תחילה צלא סוף ומשום דצעי לאותובי
אחריותו דייק הך דיוקא: **תקע צראשונה.** צפשוטה שלפני התרועה:

ומשך צשניה כשמים. לפי שהיה צריך
לתקוע כאן צ' תקיעות רכופות אחת
לצשונה לאחריה דלמלכיות ואחת
לפשוטה לפניו דזכרונות: צור דות
חולא נינהו (א) אלא צשצור צתפירה
והדות צצניין על הקרעו צישטרנ"א
צלע"ז: **פיטם.** חצית גדולה פונטון'
צלע"ז: **מחד צמרה.** דומיא דזכור
ושמור: **הא לא דמיא.** הא מילתא
דשופר לא דמיא אלא לסיפא: י'
קורין. וי' קולות יש כאן שאי אפשר
להס לנמסס לידבור צמניה אחת
שלא יסא אחד לאחור ואחד לפניס:
הצניבה עליה. חדשה היא לו:
המורה חסה. דכתיב (ויקרא ד)
וזה הכהן ופנו את הבית שלא
יעמלו כלי חרס צצמכו שאין להס
טהרה צמקוה: **למיעבד עובדא.**
צחולצרות ושופר: **מקום שיש שופר.**
כגון ר"ה ויוצל: **מקום שיש חולצרות.**
שפון תעניות: וכן הנהיג. כמשמענו
שופר וחולצרות: **צשערי מורה וצכר
הצית.** חדא מילתא היא צשערי
מורה צכר הצית וי"א צשערי מורה
צצורת נשים: **מתני' שופר
שנסדק ודבוקו.** צצק שקורין גלו"ד:
פסול. דהוא ליה כשני שופרות:
גמ'

בשופר ידע שצמות היום בשופר: ובתעניות בשל זכרים כפופין ופיו מצופה
כסף: מאי שנא התם דזהב ומ"ש הכא דכסף איבעית אימא כל כינופיא
דכסף הוא דכתיב: עשה לך שתי חצוצרות כסף ואיבעית אימא התורה
חסה על ממונן של ישראל התם נמי נעביד דכסף אפילו הכי כבוד יו"ט עדיף
רב פפא בר שמואל סבר למיעבד עובדא כמתניתין אמר ליה רבא ילא אמרו
אלא במקדש תניא נמי הכי במה דברים אמורים במקדש אבל בגבולין
מקום שיש חצוצרות אין שופר מקום שיש שופר אין חצוצרות וכן הנהיג
רבי חלפתא צצפורי ורבי חנניא בן תרדיון בסיכני וכשבא (ג) דבר אצל
חכמים אמרו לא היו נוהגין כן אלא בשערי מורה ובהר הבית בלבד אמר
רבא ואיתימא רבי יהושע בן לוי מאי קראה דכתיב בחצוצרות וקול שופר
הריעו לפני המלך ה' לפני המלך ה' הוא דבעינן חצוצרות וקול שופר אבל
בעלמא לא: שוה היובל לר"ה לתקיעה ולצריכות כו': א"ר שמואל בר יצחק
כמאן מצליגין האינדנא זה היום תחלת מעשיך זכרון ליום ראשון כמאן כרבי
אליעזר דאמר (ג) בתשרי נברא העולם מתיב רב עינא שוה יובל לר"ה לתקיעה
ולצריכות והא איכא זה היום תחלת מעשיך זכרון ליום ראשון דבר"ה איתא
וביובל ליתא כי קתני אשאר רב שישא בריה דרב אידי מתני הכי א"ר
שמואל בר יצחק הא דתנן שוה היובל לר"ה לתקיעה ולצריכות כמאן דלא
כרבי אליעזר דאי רבי אליעזר כיון דאמר בתשרי נברא העולם הא איכא זה
היום תחלת מעשיך זכרון ליום ראשון דבר"ה איתא וביובל ליתא כי קתני
אשאר: **מתני' שופר** שנמסק ודבוקו פסול (א) איתא שברי שופרות פסול

שם שופר עליו וכ"ש צק שצרי שופרות אלא זו ואין לרין לומר זו קתני א"כ יומר סופו להפדר כשנסדק מצד אחד ודבוקו משאש עשה
שופר אחד של חתיכות והוי שם שופר עליו טפי קא משמע לן ודצק שצרי שופרות נמי לא מיפסיל מטעם שנים ושלשה שופרות אלא
דאין זה קרוי שופר אי נמי משום דכתיב (ויקרא כה) והעצרת דצק העצרתו כי היכי דפסלינן הפכו ותקע צו משום דצעינן דצק
העצרתו ואפילו נפסל מטעם שנים ושלשה שופרות אין קשיא כלום:

(א) [צשערת כו. כ. ג] לקמן
(ב) [לקמן כו. ג. ג. ג. ג.]
(ג) לקמן כו. ג. ג. ג. ג.
(ד) לקמן כו. ג. ג. ג. ג.
(ה) לקמן כו. ג. ג. ג. ג.
(ו) לקמן כו. ג. ג. ג. ג.
(ז) לקמן כו. ג. ג. ג. ג.
(ח) לקמן כו. ג. ג. ג. ג.
(ט) לקמן כו. ג. ג. ג. ג.
(י) לקמן כו. ג. ג. ג. ג.

תורה אור השלם

1. זכור את יום השבת
לקדש: שהוא כו'
2. שמור את יום השבת
לקדשו כאשר צוה ה'
אלהיך: דברים ה' א'
3. עשה לך שתי
חצוצרות כסף מקשה
ועשה אתם וידי לך
לקראת העדה ולמסע
את המקונות:

במדרש ב'
4. בחצוצרות וקול שופר
הריעו לפני המלך ה':
ההלים צו

הגהות הב"ח

(א) גמ' ור"ח בן מרדיון
צמניי ושלשה הדבר אל'
תכמים:

גליון הש"ס

גמ' אלא תרתי קלי כו'
מתרי צמרי. עי' סו"ט דף
לנו ע"כ מדי"ה עד סילכא:

מוסף רש"י

תקע בפני המדש. פשוטה
שלפני המדש תקע
דלרעה (לקמן ג. ג.) פשוטה
לפני מועדת המלכות
(לקמן כו. ג.) ומשך
בשניה. תקיעה על אחר
התרועה משך כשנים ללא
בה די שמים. שיהי צריך
לשמות זו אחר זו, פשוטה
שלפניה דלמלכות ופשוטה
שלפניה דלזכרונות (לקמן
ג. ג.) והתנין ללא חסות
ידי ששמות שלפני המדש
הזכרות שמתי עליו
לתקוע מיקף לו (א)
ב. אין בידו אלא
אחת. דפסוקי תקיעה
אחת נמסס לא מפסיקין
(לקמן ג. ג.) אפס קול
שופר שמע. צלא קול
הצנה (לקמן כו. ג.) ואם
קול הברה שמע. שמוע
קול השופר (סו. וס.) ובלבד
רבו וישנים מתרגמין.
וכל שכן שאין שנים קורין
ועממא משום דמתי קל
לא משמע (מגילה כ. א.)
התורה חסה על ממונן
של ישראל. חסות
המים נפקא לן מו"ט
הכהן ופט את הבית צטרס
יצא הכהן לצלות את הנעט
ולא ועמא וגו' (ויקרא ד)